

БРАТЯ ГРИМ

ТРИТЕ ГОРСКИ ЧОВЕЧЕТА

Превод от немски: Ели Буздрева, 1998

chitanka.info

Имало някога един мъж. Неговата жена умряла. Имало и една жена, на която пък умрял мъжът. Мъжът имал една дъщеря, жената също имала дъщеря. Двете момичета се познавали и ходели заедно на разходка, а после отивали в къщата на жената. Веднъж жената рекла на дъщерята на мъжа:

— Слушай, кажи на баща си, че искам да се омъжа за него и тогава ти всеки ден ще се къпеш в мляко и ще пиеш вино, а моята дъщеря ще се къпе във вода и вода ще пие.

Върнало се у дома момичето и разказало на баща си какво била рекла жената. А мъжът отговорил:

— Какво да правя? Женитбата е радост, но и мъка.

Накрая, тъй като не могъл да вземе решение, събул ботуша си и рекъл:

— Вземи този ботуш, на подметката му има дупка, иди с него на тавана, закачи го на големия пирон, а после сипи вътре вода. Ако задържи водата, ще се ожения повторно, но ако протече, няма да го направя.

Момичето сторило всичко, което му заръчал бащата. Но от водата дупката се свила и смалила и ботушът се напълнил догоре. Обадило момичето на баща си какво се било случило. Тогава той сам се качил на тавана и щом видял с очите си, че това било истина, отишъл при вдовицата, поискал я за жена и сватбата била отпразнувана.

На другата сутрин, когато двете момичета станали от леглото, пред дъщерята на мъжа имало мляко за миене и вино за пиене, а пред дъщерята на жената — вода за миене и вода за пиене. На втората сутрин и пред двете дъщери имало вода за миене и вода за пиене. А на третата сутрин пред дъщерята на мъжа имало вода за миене и вода за пиене, а пред дъщерята на жената — мляко за миене и вино за пиене и така продължило и занапред.

Жената намразила до смърт заварената си дъщеря и се чудела всеки ден как да направи живота ѝ още по-горчив. Затаила в сърцето си завист и злоба, защото завареницата била хубава и мила, а родната ѝ дъщеря — противна и грозна.

Веднъж, през зимата, когато и камъните се пукали от студ, а планините и долините наоколо били затрупани от сняг, жената направила една дреха от хартия, повикала завареницата и рекла:

— Облечи тази дреха, иди в гората и ми донеси една кошничка с ягоди. Много ми се ядат.

— О, мили Боже — отвърнало момичето, — та през зимата никъде няма ягоди! Земята е замръзнала, а снегът е покрил всичко наоколо. А и защо да излизам с тази хартиена дреха? Навън е толкова студено, че на човек дъхът му чак замръзва. Вятърът ще ме пронизва през нея, а тръните ще я разкъсат цялата.

— Как смееш да ми възразяваш! — рекла мащехата. — Веднага да тръгваш и да не си се явила пред очите ми, докато не напълниш кошничката с ягоди — после му дала къшей корав хляб и добавила: — От него има да ядеш цял ден.

А си мислела, че навън то ще замръзне и ще умре от студ и глад и никога повече няма да се появи пред очите ѝ.

Примирило се момичето, облякло хартиената дреха и излязло с кошничката навън. Надлъж и нашир всичко било покрито със сняг и не се виждало нито едно зелено стръкче. Като стигнало в гората, момичето видяло една малка къщичка, от която надничали три малки човечета. Поздравило ги то с „добър ден“ и почукало свенливо на вратата. Човечетата му викнали да влезе и то влязло вътре и седнало на пейката до печката, за да се постопли и да си изяде закуската. Малките човечета рекли:

— Дай и на нас малко.

— На драго сърце — рекло то, разделило къшея хляб на две и им дало половината.

— Какво търсиш в гората посред зима с тази тънка дрешка? — попитали го те.

— Ах — отвърнало то, — трябва да напълня тази кошничка с ягоди, иначе не мога да се прибера у дома.

Като си изяло хляба, те му дали една метла и му рекли:

— Измети с нея снега пред задната врата.

Щом момичето излязло навън, трите човечета се разговорили едно с друго:

— Какво да му подарим за това, че е толкова добро и възпитано и раздели хляба си с нас?

Тогава първото рекло:

— Моят дар е от ден на ден да става все по-хубаво.

Второто рекло:

— Моят дар е да падат жълтици от устата му всеки път, щом проговори.

Третото рекло:

— Моят дар е да дойде един цар и да го вземе за своя жена.

Момичето свършило работата, която му заръчали трите човечета, измело с метлата снега зад малката къща и какво мислите, че намерило там? Истински зрели ягоди. Те се подавали, тъмночервени, изпод снега. То радостно набрало пълна кошничка, благодарило на малките човечета, подало на всяко ръка за сбогом и се затичало към къщи, за да занесе на мащехата това, което тя желаела.

Като влязло и поздравило с „добър вечер“, от устата му мигом се търкулнала една жълтица. После разказало какво му се случило в гората и при всяка дума, която изговаряло, от устата му падали жълтици. Скоро подът на цялата стая се покрил със злато.

— Ама че високомерие — викнала доведената сестра, — да хвърля по пода парите, все едно че са нищо.

Но тайно ѝ завидяла и поискала и тя да отиде в гората за ягоди.

Майката ѝ рекла:

— Не, мила дъще, навън е много студено, можеш да замръзнеш.

Но момичето не я оставило на мира, докато майката не се съгласила. Ушила му топъл кожух и му дала хлебчета с масло и курабийки за из път.

Тръгнало момичето за гората и се отправило право към къщичката. Трите малки човечета пак надзъртали през прозореца, но то не ги поздравило и дори без да ги погледне, се вмъкнало в стаята, седнало до печката и започнало да яде от хлебчетата и курабийките.

— Дай и на нас малко — извикали дребосъците.

Но то отвърнало:

— Те само за мен не стигат, та камо ли да дам на друг!

Като свършило със закуската, те рекли:

— Ето ти една метла, измети с нея навън пред задната врата.

— Изметете си сами — отвърнало то, — да не съм ви слугиня!

Но като видяло, че те с нищо няма да го дарят, излязло навън.

Тогавата трите човечета се разговорили едно с друго:

— С какво да я дарим, задето е толкова невъзпитана и има лошо и завистливо сърце, та не дава никому нищо?

Първото рекло:

— Моят дар е с всеки изминат ден да става все по-грозна.

Второто рекло:

— Моят дар е при всяка дума от устата ѝ да изскача по една жаба.

Третото рекло:

— Моят дар е да умре от ужасна смърт.

Поогледало се навън момичето за ягоди, но не намерило нито една и си тръгнало сърдито за вкъщи. И като си отворило устата, за да разкаже на майка си какво му се е случило в гората, при всяка изречена дума от устата му изскачала по една жаба и всички се погнусили от него.

Тогава мащехата се ядосала още повече и мислела само каква злина да причини на дъщерята на мъжа, която от ден на ден все повече се разхубавявала. Накрая взела един котел, сложила го върху огъня и пуснала вътре да боядисва прежда. Като я боядисала, тя я преметнала върху рамото на клетото заварениче, дала му и една тесла и го пратила на замръзналата река. Там то трябвало да пробие дупка в леда и да изплакне преждата. Покорило се момичето, отишло на реката и започнало да пробива дупка в леда. Докато удряло с теслата, приближила се една разкошна каляска, в която седял царят. Каляската спряла и царят попитал:

— Дете мое, коя си и какво търсиш тук?

— Аз съм бедно момиче и плакна прежда.

Съжалил го царят и като видял колко е хубаво, му рекъл:

— Искаш ли да дойдеш с мен?

— Ах, да, на драго сърце — отвърнало то, защото се зарадвало, че ще се избави от мащехата си и от доведената ѝ дъщеря.

Качило се то в каляската и заминали с царя, а като пристигнали в двореца, устроили пищна сватба, такава, каквато малките човечета му били пожелали.

След една година младата царица родила син и щом мащехата научила за голямата радост, пристигнала с дъщеря си в двореца, все едно че идва на гости. Веднъж, когато царят излязъл за малко навън и никой друг не останал при родилката, освен тях двете, лошата мащеха уловила царицата за главата, а дъщеря ѝ я хванала за краката, вдигнали я от леглото и я хвърлили през прозореца в реката, която течала покрай

двореца. После грозната дъщеря легнала в постелята, а майката я завила презглава.

Когато царят се върнал и поискал да говори с жена си, мащехата викнала:

— Тихо, тихо. Сега не може, цялата е в пот, оставете я днес да си почива.

Царят не си помислил нищо лошо и се върнал едва на другата сутрин, ала като заговорил жена си, а тя почнала да му отговаря, при всяка дума от устата ѝ изскачала по една жаба, вместо жълтица, както ставало преди това. Той попитал каква е причината, но старицата му рекла, че царицата силно се изпотява, но скоро ще се оправи.

Ала през нощта прислужникът в кухнята видял как от реката доплувала една патица и рекла:

— *Царю, какво правиш?
Спиш ли или пазиш?*

Той не отговорил, но тя рекла:

— Какво правят моите гости?

Прислужникът отвърнал:

— Спят дълбок сън.

Тя продължила да пита:

— Какво прави моето детенце?

А той отвърнал:

— Спи сладко в люлката си.

Тогава тя приела образа на царицата, качила се горе, накърмила детето, пооправила легълцето, завила рожбата си хубаво и отплувала пак като патица по реката.

Така идвала две нощи, а на третата рекла на прислужника:

— Иди и кажи на царя да вземе меча си и на прага трижди да го размаха над главата ми.

Отишъл прислужникът и предал това на царя, който дошъл с меча си и три пъти го размахал над привидението. И на третия път пред него застанала неговата съпруга — румена, жива и здрава, каквато си била преди.

Царят много се зарадвал, но скрил царицата в една стая до неделята, когато щяло да бъде кръстено детето.

Като минала кръщенката, царят рекъл:

— Какво заслужава човек, който вдига някого от леглото и го хвърля във водата?

— Такъв злодей не заслужава нищо друго — отвърнала мащехата, — освен да бъде пъхнат в една бъчва, закована с пирони, а бъчвата да бъде търкулната от хълма в реката.

Тогава царят рекъл:

— Ти сама произнесе присъдата си.

Заповядал да донесат такава бъчва и да пъхнат вътре мащехата и дъщеря ѝ. После заковали дъното и търкуляли бъчвата от хълма право в реката.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.